

„Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat. Én pedig kérni fogom az Atyát, és ő más Vigasztalót ad majd nektek: az Igazság Lelkét, aki örökre veletek marad.”

Ez a János evangéliumából származó idézet Jézus búcsúbeszédének részlete. Jézus ekkor már biztosan tudta, hogy tanítványainak hamarosan nélküle kell tovább élniük. Tudta, hogy a tanítványok számára sokkoló lesz mesterük elvesztése. Hamarosan szembesülniük kell azzal is, hogy a Messiásról bennük élő kép, a hároméves intenzív „fejtágítás” ellenére sem egyezik azzal, amit Jézus képviselt, és aminek keserű végkifejletét hamarosan át kell élniük.

Jézus szavai alapján nyilvánvaló, hogy az utolsó pillanatig próbálta átadni tanítványainak mindazt, amit Ő az Atya világából megtapasztalt. Ez a tapasztalat egészen más volt, mint amit a zsidó nép hagyományozott fiaira nemzedékről nemzedékre. Jézus a tékozló fiút is szerető Atyáról beszélt tanítványainak, megcáfolva ezzel a Seregek Uráról vagy a „szemet szemért” elvről szóló hagyományt.

De milyen nehéz a hagyományos Messiás-kép helyett egy gyökeresen más értékrendszert és istenképet megismerni és elfogadni! A tanítványok is nagyon nehezen értették meg, hogy az Atya – a Lélek által – bennük lehet, és ha engedik, örökre velük maradhat. János evangéliumában Jézus a Vigasztalóról (paraklétosz) beszél, akit nem érezhet és nem láthat akárki. Csak azok képesek a Vigasztalót, azaz az Atya Lelkét érezni és befogadni, akik a Jézustól tanultakat megismerik, és tanítását életük folyamán követni akarják.

Kétezer esztendő mögöttünk lévő tapasztalata ellenére sajnos mi sem vagyunk ezzel másként, mi sem vagyunk különbek az akkori tanítványoknál. Az Atya Lelkét csak akkor tudjuk befogadni, ha a világ szennyét és zsivaját – látjuk ugyan, de – nem engedjük be a lelkünkbe. Nem, mert megismertük és megszerettük a Jézustól tanultakat. Bár lenne ehhez minden nap minden órájában elég erőnk!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest